

kan naturligvis først påbegyndes, efter at rigsdagen er sat ved valg af formand og næstformand, og efter stedfundet nyvalg først, når prøvelsen af mandaterne har fundet sted.

Udvalget er klar over, at der vil kunne fremkomme så specielle tilfælde, at tvivl kan opstå om, hvorvidt et lovforslag falder ind under de i § 42, stk. 5, nævnte tilfælde, hvor folkeafstemning er udelukket, og der er enighed om, at en sådan tvivl, såfremt den ikke løses ved forhandling, må afgøres af rigsdagens formand.

Til § 51, sidste punktum, bemærkes, at man finder det nødvendigt, at der ved en tilføjelse til retsplejeloven eller i en særlig lov tilvejebringes hjemmel for de af rigsdagen nedsatte kommissioner til at afhøre personer under samme vidnepligt som domstolene.

I tilknytning til forslagets bestemmelse i § 56, der pålægger rigsdagen i sin forretningsorden at fastsætte regler for antagelse af fornøden juridisk medhjælp til bistand under rigsdagens behandling af forslag til love og andre beslutninger, ønsker man at udtale, at det forudsætter, at der af den efter den nye grundlov valgte rigsdag foranlediges en indgående drøftelse og nøje prøvelse af rigsdagens forretningsgang med det formål at sikre den mest praktiske og mest betryggende tilrettelæggelse af lovgivningsarbejdet under de nye forhold.

§ 60 foreslår man affattet som nedenfor under ændringsforslag nr. 19) anført. Der er enighed om at bevare rigsretten til påkendelse af de i forslagets §§ 16 og 61 omhandlede sager, ligesom der er enighed om, at rigsretten må bestå af medlemmer af rigets øverste domstol og dommere valgt af rigsdagen. Derimod har man fundet det mindre heldigt, at rigsdagen vælger disse dommere af sin midte, idet de samme personer i så fald vil deltage såvel i afgørelsen af tiltalerejsning som i behandlingen af sagen i rigsretten.

For at sikre rigsretten uafhængighed af de skiftende politiske forhold foreslås de af rigsdagen udpegede dommere valgt på 6 år.

Man er enig om, at der bør gennemføres en ny lov om rigsretten.

Der er enighed om, at bestemmelsen i § 62, 2. punktum, ikke alene udelukker, at der nedsættes særdomstole til at dømme i allerede foreliggende retssager, men også er til hinder for en vilkårlig henlæggelse af grupper af fremtidige retssager til sådanne domstole.

Til § 64, stk. 2, bemærkes, at man har anset det for rigtigst, at spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser, der måtte opstå indenfor et til en forvaltningsdomstol henlagt sagsområde, skal kunne indbringes for rigets øverste domstol til endelig afgørelse.

Bestemmelsen i § 65, 3. pkt., forudsætter en almindelig ordning, hvorefter dommere administrativt kan afskediges ved en bestemt alder, for tiden i medfør af lov nr. 193 af 20. maj 1933 ved det fyldte 70. år. Man er enig om, at det er hensigten med bestemmelsen at sikre dommere mod at lide indtægtstab ved tidligere uansøgt afskedigelse efter det 65. år, og at altså tidsrummet fra en dommers afskedigelse til det tidspunkt, til hvilket han skulle være afskediget på grund af alder, må medregnes som tjenesteår ved afgørelsen af spørgsmål om pensionsalder.

§ 71 foreslår man affattet som nedenfor under ændringsforslag nr. 22) anført. Bestemmelsen tilsigter at skabe den største betryggelse for alle borgere uden hensyn til afstamning eller — som hidtil — trosbekendelse.

§ 72, stk. 1, 2. punktum, foreslås affattet som nedenfor under ændringsforslag nr. 23) anført. Begrundelsen for denne ændring er den samme som foran nævnt med hensyn til tilføjelsen til § 71.

§ 72, stk. 4, foreslås affattet som neden-